
Гостенка.

Тя е тъй бледна и така изцъло облечена въ черно,
че прилича на привидение.

И тъй мълчалива, сѣкашъ самата смъртъ.

Но не, не е смъртъта.

Очитѣ ѝ гледатъ широко отворени.

Тя сѣда, стои дълго, безконечно,
сѣкашъ никога не ще си отиде . . .

Полазватъ ме смъртни тръпки,
кръвта се разлива въ сърдцето ми — издъхвамъ . . .

Тя става, приближава се, къмъ детенцето ми,
прегръща го, гали коситѣ му.

Като въ сънъ виждамъ,
какъ отъ нейнитѣ милувки коситѣ му побѣляватъ,
лицето му се покрива съ дълбоки бръчки.

То е вече младъ старецъ.